

SĄD

Skarga wniesiona w dniu 30 lipca 2019 r. – Sharif/Rada

(Sprawa T-540/19)

(2019/C 337/10)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Ammar Sharif (Damaszek, Syria) (przedstawiciele: adwokaci J.-P. Buyle i L. Cloquet)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Rady (WPZiB) 2019/806 z dnia 17 maja 2019 r. zmieniającej decyzję 2013/255/WPZiB dotyczącą środków ograniczających skierowanych przeciwko Syrii, w zakresie dotyczącym skarżącego;
- stwierdzenie nieważności rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) 2019/798 z dnia 17 maja 2019 r. wykonującego rozporządzenie (UE) nr 36/2012 w sprawie środków ograniczających w związku z sytuacją w Syrii, w zakresie w dotyczącym skarżącego;
- obciążenie Rady całością kosztów i wydatków poniesionych w postępowaniu, w tym kosztami i wydatkami poniesionymi przez skarżącego.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi dwa zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący oczywistego błędu w ocenie okoliczności faktycznych. Skarżący twierdzi, że Rada popełniła oczywisty błąd w ocenie poprzez uzasadnienie przyjętych wobec niego środków tym, że skarżący jest jakoby „wpływowym biznesmenem prowadzącym działalność w Syrii” w rozumieniu art. 27 ust. 2 lit. a) i art. 28 ust. 2 lit. a) decyzji 2013/255/WPZiB. Podważa on uznanie go za „wpływowego biznesmena”, a także wzruszalne domniemanie istnienia powiązania z reżimem syryjskim, które wynika z zaskarżonych aktów. Skarżący utrzymuje, że pomiędzy nim a reżimem syryjskim nie istnieje żadne powiązanie.

Poza tym zgodnie z art. 27 ust. 3 i 28 ust. 3 decyzji 2013/255/WPZiB skarżący obala wzruszalne domniemanie przewidziane w art. 27 ust. 2 lit. a) i art. 28 ust. 2 lit. a) tej decyzji, wykazując z własnej inicjatywy, że (i) nie jest lub już nie jest powiązany z reżimem syryjskim, (ii) że nie wywiera wpływu na ten reżim oraz (iii) że nie stwarza on rzeczywistego zagrożenia obejścia środków ograniczających przyjętych przez Radę w związku z sytuacją w Syrii.

Zdaniem skarżącego, nie uwzględniając obalenia tego domniemanie, Rada nadal popełnia oczywisty błąd w ocenie okoliczności faktycznych.

2. Zarzut drugi dotyczący nieproporcjonalnego naruszenia prawa własności i prawa do wykonywania działalności zawodowej. Skarżący twierdzi, że poprzez przyjęte sankcje Rada w sposób nieunikniony naruszyła jego prawo własności, a także prawo do wykonywania działalności zawodowej, z naruszeniem protokołu dodatkowego do Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności. Zdaniem skarżącego nie można uniemożliwiać mu spokojnego korzystania z jego własności i wolności gospodarczej, co stanowi powód, dla którego należy stwierdzić nieważność zaskarżonych środków, w zakresie w jakim one go dotyczą.